

วิธีฝึกสามมีให้เชื่อง

못된 짐승을 길들이는 법

1

ทดลองอ่าน

LACHIK

เทียน

อรกุล

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อความตายมาเยือน หลายคนนึกอยากย้อนเวลากลับไปแก้ไขเรื่องราวในอดีต ทว่าไม่ใช่ทุกคนที่จะได้รับโอกาสให้ใช้ชีวิตที่สอง

‘แอนเน็ต บาเยิร์น’ เลดีแห่งตระกูลบาเยิร์นอันสูงส่ง ได้ยืมเวลากลับมาในวันแต่งงานระหว่างเธอกับ ‘ราเฟล คานซิส’ มาร์ควิสแห่งตระกูลคานซิสและบุตรนอกสมรสผู้เป็นที่โปรดปรานของพระราชินี

ในชาติก่อนชีวิตแต่งงานของทั้งคู่ยุ่งแหยงไม่เคยคุยกันดี ๆ เลยสักครั้ง ทว่าในช่วงสุดท้ายของชีวิต ราเฟลกลับเป็นคนเดียวที่อยู่เคียงข้างและคอยดูแลเธอ

เมื่อมีโอกาสได้ใช้ชีวิตครั้งที่สอง นางเอกของเราจึงเลือกจะละทิ้งความอ่อนแอและเริ่มต้นทุกอย่างขึ้นมาใหม่ ไปเอาใจช่วยให้แอนเน็ตสามารถเอาชนะใจสามีผู้แสนเย็นชาและล้างมลทินให้ตัวเองได้ใน *วิธีฝึกสามีให้เซื่อง* เล่ม 1 กันได้เลยค่ะ

PEONY

ကုမ္ပဏီလီမိတက်

ကုမ္ပဏီလီမိတက်

บทที่ 1

ขณะที่มือ ของแอนเน็ตกำผ้าปูที่นอนร่างกายก็ถูกโยกคลอนโดยไม่รู้ตัว
รีวขาทั้งคู่ซึ่งถูกใช้งานอย่างหนักสิ้นเทาและลัมพ์บลงอย่างไร้เรียวแรง ทว่า
ท่อนแขนที่กำลังโอบล้อมจากด้านหลังกลับไร้ที่ท่าว่าจะหยุดพักลง ชายหนุ่ม
จับยึดสะโพกกลมกลิ้งแล้วยกให้สูงขึ้นเพื่อสอดแทรกเข้ามาอย่างแรง สิ่ง
ที่แทรกลึกเข้ามาระหว่างขาทั้งสองข้างนั้นใหญ่โตเกินไป ตลอดระยะเวลา
หลายชั่วโมงนอกจากเขาจะไม่แสดงอาการเหนื่อยล้าออกมาแล้ว ช้ำยัง
ไล่ต้อนเธอแทน

“ฮึก ฮึก หยุดเถอะ...”

แอนเน็ตที่พูดไม่จบทำได้แค่สะอึกสะอื้นอ้อนวนอน หญิงสาวเจ้าของ
เรือนผมสีบลอนด์ทองที่แผ่สยายบนเตียง พวงแก้มร้อนผ่าวและสีหน้ากำลัง
กลั่นสะอื้นของเธอช่างเต็มไปดด้วยเสน่ห์เย้ายวนเสียจนเธออยากกลืนกินเธอ
ให้หมดทั้งตัว

กลิ่นกินทุกวันจนกระทั่งไม่เหลือแม่แต่กลิ่นที่ล่องลอยในอากาศ

ดวงตาสีน้ำเงินซึ่งกำลังก้มมองแอนเน็ตกลับมีความยุ่งยากใจฉาบทับขึ้นมาอีกชั้นหนึ่ง ร่างกายของชายหนุ่มที่ทาบทับเรือนร่างบอบบางของหญิงสาวนั้นใหญ่โตเสียจนหากมองจากด้านนอกก็แทบจะบดบังร่างกายเล็กจ้อยของเธอเสียหมด เขาส่งเสียงครางออกมาจากลำคอเนื่องจากบางส่วนของตอนที่กำลังสอดแทรกอยู่ภายในดอกไม้้งาม ส่วนเธอกลับขลุ่ยไปทั้งตัวเพราะรู้สึกราวกับกำลังถูกลัทธิร้ายตรึงเอาไว้

“ฉันเหนื่อย เหนื่อยมากเลย ได้โปรดเถอะ...นะคะ?”

ผิวแก้มของหญิงสาวแดงก่ำ ในที่สุดน้ำตาหนึ่งหยดก็ร่วงลงมา ทว่าชายหนุ่มที่แสรังหยุดสะท๊อกเพราะคำอ่อนวอนของเธอกลับลดมือต่ำลงมาสัมผัสกับส่วนที่กำลังสอดประสานกันด้านล่าง ปลายนิ้วซึ่งสัมผัสส่วนอ่อนไหวนั้นร้อนผ่าวจนทำให้เธอตัวสั่นระริก นิ้วมือของเขาที่จับตามมานานทั้งแข็งและด้าน แต่นั่นกลับยิ่งเป็นการกระตุ้นร่างกายของเธอมากยิ่งขึ้น

เขาทำเป็นไม่รู้ถึงปฏิกิริยาทางร่างกายของแอนเน็ตแล้วเอาแต่หยอกเย้าปุมกระสันที่ววมแดงไปมาจนทำให้ความเสียวชานยิ่งพุ่งสูงขึ้น หญิงสาวแทบเสรีจสมจนต้องครวญครางออกมา ชายหนุ่มเพลิดเพลินไปกับการใช้มือเพียงครู่เดียวก่อนยกมือของตนขึ้นมาเพื่อให้เธอดู แม้จะเป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆ แต่มือที่สัมผัสกับส่วนอ่อนไหวนั้นกลับเปียกชุ่มไปด้วยน้ำรัก

ชายหนุ่มเลียหยาดน้ำผึ้งสีใสอย่างลำพองใจแล้วเหยียดริมฝีปากยิ้มอย่างขบขัน

“เป็นถึงขนาดนี้ยังอยากให้หยุดอีกเหรอ ข้างล่างรู้สึกดีจนแทบจะปลดปล่อยออกมาอยู่แล้ว ไม่น่าเข้าไปหน่อยหรือไง แต่ก็เอาเถอะ สิ่งเดียวที่สูงส่งบนตัวเธอก็มีแค่ปากข้างบนนี้แหละ แอนเน็ต”

แอนเน็ตทำได้แค่มองริมฝีปากที่เอาแต่พันถ้อยคำหยาบโหลนออกมาด้วยสายตาขุ่นเคือง ริมฝีปากที่อยู่ถัดลงมาจากจมูกคมสันนั้นแดงเรื่อและ

อวออิมดูเย้ายวนเสียยิ่งกว่าหญิงสาวหลายคน ทว่าสิ่งที่ออกมาจากปากนั้น กลับมีเพียงถ้อยคำลามกหยาบคายเท่านั้น

เมื่อสบเข้ากับดวงตาคำขึ้น ความต้องการได้พาดผ่านบนใบหน้าของเขา เพียงชั่วครู่ บางส่วนของร่างกายซึ่งยังอยู่ในร่างเธอเริ่มเคลื่อนไหวราวกับมีชีวิตและยังขยายตัวตนขึ้นได้อีก ทำให้หญิงสาวที่ไม่ทันตั้งตัวเพลอปีบริดจนชายหนุ่มต้องหรีตางแสดงความอดกลั้น เขาเริ่มต้นเคลื่อนไหวอีกครั้งพร้อมเอ่ยถ้อยคำหยาบโหลนเพื่อทรมานหูของเธอ

“ฮู้ว แอนเน็ต ถ้าเธออยากให้ฉันหยุดจริงๆ ละก็ ส่งให้ช่องทางลามกของเธอหยุดต่อตรงฉันสักที เพราะแบบนี้มันหมายความว่าเธออยากให้ฉันดันเข้าไปในตัวเธอลึกขึ้นอีกแทนนะ และถ้าอยากให้จบเร็วๆ ก็กางขาออกให้มากกว่านี้”

เมื่อพูดจบร่างสูงใหญ่ก็เริ่มเคลื่อนไหวอย่างรุนแรงเพื่อบอกว่าการหยอกเย้าก่อนหน้านี้ได้จบลงแล้ว ทุกครั้งที่เขาสอดลึกเข้ามา ผั่งด้านในก็ราวกับจะปริออกและอื้อนวบ ส่วนที่หึ่งแข็งขึ้นทั้งใหญ่โตนั้นร้อนผ่าวและกำลังชำแรกเข้ามาในตัวเธออย่างดุตันจนทำให้เบื้องหน้าชาวโพลน ช่องทางอ่อนไหวซึ่งกำลังเปิดรับความหฤหรรษ์จากการร่วมรักถูกสอดแทรกอย่างรุนแรงจนเพลอปีบริดอีกฝ่ายอย่างตะกละตะกลามพร้อมที่จะกลืนกินตัวตนของเขาโดยไม่รู้ตัว

“ฮ๊ะ อี๊ก ฮี...ฮีก ฮ้า!”

หญิงสาวทำได้เพียงส่งเสียงร้องออกมาและตอบรับความรู้สึกเสียวซ่าที่ได้รับจากเขาเท่านั้น แกนกายใหญ่โตขยับเข้าออกในช่องทางซึ่งกำลังเปิดรับตัวตนทั้งหมดของเขารวดเร็ว เพราะรู้สึกดีเกินไปจึงทำให้เธอคิดอะไรไม่ออกทั้งนั้น และยิ่งเขาขยับรุนแรงมากขึ้นเท่าไร ภายในก็ยิ่งเสียดสีจนทำให้เกิดความเสียวซ่ามากขึ้นจนแอนเน็ตต้องกรี๊ดร้องออกมาด้วยความสุขสมนับเป็นจุดสุดยอดที่รุนแรงเสียจนนี้กว่าตัวเองจะกลายเป็นบ้าไปแล้วจริงๆ

ตลอดการร่วมรักอันยาวนานราวกับไม่มีสิ้นสุดนั้น แอนเน็ตที่กำลังหวาดกลัวกลับคลานอยู่บนเตียงด้วยความเปลือยเปล่า ความร้อนซึ่งแผ่ออกมาจากร่างสูงใหญ่และการกระแทกอย่างรุนแรงราวกับจะฉีกทิ้งร่างของเธอ ช่างน่าหวาดหวั่น ทว่าสัตว์ร้ายที่ได้ลิ้มรสเหยื่อแสนหวานเพียงครั้งเดียวกลับไม่คิดจะปล่อยเธอไป มือใหญ่โตวางคร่อมแผ่นหลังบอบบาง ปิดตายทางหนีทั้งหมดของหญิงสาว

ขณะอีกมือก็รวบสะโพกอวบอ้อมให้เข้ามาแนบชิดกับตนเพื่อจะได้สอดแทรกแก่นกายเข้าไปในช่องทางเปียกชื้นได้อย่างถนัดถนี่ ตัวตนของเขาสำรวจภายในของหญิงสาวทุกซอกทุกมุม สัมผัสจากส่วนปลายนั้นทำให้สติของแอนเน็ตเตลิดเปิดเปิง สิ่งที่เหลืออยู่มีแค่เพียงความเสียวซ่าที่ขยับเข้าออกอยู่ระหว่างขาเท่านั้น ปุ่มกระสันซึ่งบวมแดงเริ่มหตุเกร็งพร้อมบีบรัดตัวตนของอีกฝ่ายเอาไว้

“อ้อ อ้อ...!!!”

เพราะความเสียวซ่าจนแทบลืมหายใจนั้นทำให้แม้แต่จะส่งเสียงก็เป็นเรื่องยากลำบาก แอนเน็ตหอบหายใจถี่รัว ร่างกายที่ถูกเขาจับไว้ก็สั่นสะท้านแต่ถึงอย่างนั้นช่องทางซึ่งเคยคับแคบกลับกลืนกินและบีบรัดตัวตนของชายหนุ่ม ยิ่งร่างบอบบางซึ่งกระตุกเป็นระยะนั้นถูกเคลื่อนไหวรุนแรงเท่าไรก็ยิ่งส่งกลิ่นหอมออกมาเท่านั้น

ชายหนุ่มกัดฟันสอดแทรกกระแทกเข้าไปให้ลึกมากกว่าเดิม ภายในท้องของแอนเน็ตราวกับถูกเติมเต็มไปด้วยตัวตนของเขา สิ่งนั้นขยายขนาดขึ้นพร้อม ๆ กับหลังน้ำรั่วออกมาอย่างรุนแรงและมากเสียวจนเอ่อล้นออกมาด้านนอก ของเหลวข้นสายหนึ่งเปโรอะเปื่อนอยู่ตรงหว่างขาไร้รี้ววเร่ง

“ฮู้ว...”

เขาปรับลมหายใจพลงหัวเราะออกมาอย่างเปลิดเปลิน เพราะเรือนร่างบอบบางของหญิงสาวที่สั่นเทาอยู่ตรงหน้าทำให้รู้สึกเต็มอ้อม ทว่าชายหนุ่ม

ก็ยิ่งอยากลิ้มรสเธออีกสักหน่อย

ร่างสูงก้มศีรษะลงเพื่อส่งเรียวลิ้นออกมาชิมไบหูแล้วเลียจนมันฉะฉะไบหูเล็กอ่อนนุ่มแดงระเรื่อราวกับถูกย้อมด้วยสีจากดอกไม้ที่นั่นดูน่ารักเสียจนอยากขบกัด แอนเน็ตกำลังอยู่ในช่วงอ่อนไหวอย่างยิ่งโดยเฉพาะตรงไบหูที่กำลังถูกซุกใช้ เธอสุดลมหายใจเข้าลึกพร้อมส่งเสียงสะอื้นออกมา ส่วนล่างของเขาที่อยู่ตรงหน้ากำลังแข็งขึ้นขึ้นมาอีกแล้ว

“แอนเน็ตหนอแอนเน็ต ร่างกายของเธอช่างยั่วชวนเสียจริง”

ชายหนุ่มพึมพำคล้ายต้องการกระตุ้นอีกฝ่ายออกมาก็จริง แต่ฝ่ายที่กำลังตื่นตัวอยู่ก็คือเขาเอง เมื่อหญิงสาวรู้สึกว่ามีสิ่งที่อยู่ตรงหว่างขาของตนกำลังจะเคลื่อนไหวอีกครั้งก็ส่งเสียงร้องตกใจออกมา

ถ้าทำต่ออีกละก็ เธอคงได้ตายจริง ๆ แน่

นัยน์ตาสีชมพูคูโตหลังน้ำตาออกมา หญิงสาวหันกลับไปสบตากับชายหนุ่มแล้วค่อย ๆ โอบรอบลำคอแกร่งอย่างระมัดระวัง จากนั้นก็พยายามทำสีหน้าให้ดูน่าสงสารมากที่สุด

เขามักจะยอมลงให้กับสีหน้าแบบนี้ของแอนเน็ตเสมอ ถึงแม้เธอจะเกลียดการแสดงท่าทางแบบนี้ก็ตาม แต่เมื่อไรที่เธอจ้องเขาด้วยสายตาแบบนี้ ริมฝีปากซึ่งกำลังมึ่มแน่นก็แอบคลายลง ตอนนั้นก็เหมือนกัน หญิงสาวที่ไม่พลาดจังหวะนี้จึงกระซิบข้างหูเขาอย่างรวดเร็ว

“ขอร้องละคราเฟล ฉันทำต่อไปอีกไม่ไหวแล้วค่ะ”

นัยน์ตาสีน้ำเงินแสดงความไม่พอใจออกมาวูบหนึ่ง สำหรับเขาอย่างน้อยก็ยิ่งอยากทำต่ออีกสักสามรอบ แต่แอนเน็ตที่ปกติก็ไม่ค่อยชอบให้สัมผัสกลับเป็นฝ่ายดึงแขนเขาไปกอดตัวเองเป็นการแสดงความออดอ้อนแบบแปลก ๆ ดังนั้นเขาเลยทำได้แค่ปิดปากและหยุดพักต่ออีกหน่อย

หญิงสาวรู้สึกได้ถึงสัญญาณอันตรายบางอย่างจากสีหน้าปราศจากความรู้สึกของชายหนุ่ม เขาในตอนนี้อย่างเหมือนกับสัตว์นักล่าซึ่งทั้งอันตราย

และสง่างามตัวหนึ่งเลยที่เดียว ราเฟลคือผู้ที่ไม่สนใจความเห็นไร้ค่าของเธอ สนใจแค่การจับเธอกลืนกินเข้าไปทั้งตัวเท่านั้น

“พรุ่งนี้ค่อยทำอีกก็ได้เนี่ย นะ? ขออภัยล่ะคะ วันนี้พอแค่นี้เถอะ”

แอนเน็ตที่หน้าตาคลอเอาแก้มถูไถไปมากับหัวไหล่ข้างหนึ่งของเขาอย่าง ระมัดระวัง ดูภายนอกราวกับหมาป่าตัวเมียกำลังแสดงท่าทางอดอ้อน กับหมาป่าตัวผู้ของตน ทุกครั้งที่หญิงสาวถูไถแก้มไปมา ผมสีบลอนด์ทอง แสนอ่อนนุ่มจะเสียดสีกับไหล่จนกลิ่นหอมหวานฟุ้งกระจายออกมา

แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ไม่สำคัญ ราเฟลยังคงเงยบเฉย ทำให้แอนเน็ต เพิ่มความกล้าขึ้นมาอีกนิด เธอขยับร่างกายก่อนบนขึ้นเพื่อสงริมฝีปาก ไปสัมผัสกับไบหน้าหล่อเหลาเบาๆ เหมือนลูกนกที่เอาจะงอยปากสัมผัสกับ แม่ไก่ ริมฝีปากเล็กๆ พรหมจวบหน้าผากและแก้มของเขา ตอนนั้นเองลีหน้า ที่เคยเย็นชาของชายหนุ่มก็ค่อยๆ เพิ่มความอบอุ่นจนดูเหมือนคนธรรมดา ทั่วไป ซึ่งสำหรับราเฟลที่เต็มไปด้วยความหึงหะงั้นนั้น วิธีนี้ได้ผลดีกว่า การขัดขืนหรือต่อต้าน

ชายหนุ่มรู้สึกดีว่าตนสามารถเอาชนะลูกไม้ของแอนเน็ตได้ แต่เขาก็กลับทำ ไม่ลง ถึงจะพยายามทำใจแข็งแค่ไหน แต่ทุกครั้งที่ริมฝีปากนุ่มของผู้หญิง คนนี้มาสัมผัสบนหน้ากลับรู้สึกจุกจิกแปลกๆ ในซอกหนึ่งของหัวใจ

ว่าแต่ความรู้สึกนั้นมันคืออะไรกันแน่

“ราเฟล...”

ชื่อของตนซึ่งออกมาจากริมฝีปากของแอนเน็ตข้างอ่อนหวาน เขา ที่รู้สึกได้ว่าตัวเองใจอ่อนลงได้แต่เดาะปากอย่างไม่ค่อยพอใจนัก

ถ้าจะกดร่างบอบบางตรงหน้าลงกับเตียงเพื่อทำต่อเลยก็ได้ แต่ราเฟล กลับไม่ยอมทำแบบนั้น ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงนุ่มนวลกระซิบข้างใบหู ความ กระหายชั่วร้ายที่วิ่งพล่านอยู่ภายในตัวเขาจะค่อยๆ สงบลง ซึ่งจริงๆ แล้ว นี่ไม่ใช่เรื่องดีเท่าไร

“สมกับเป็นพวกบาเยิร์นจอมเจ้าเล่ห์เลยนะ”

ชายหนุ่มยกตัวขึ้นพร้อมกล่าวถ้อยคำเย็นชาออกมา ถ้ามองจากภายนอกก็ดูแข็งแกร่งต่างเย็นชาไม่เปลี่ยนแปลง ทว่าท่าทางนั้นหมายความว่าไม่ถือสาหญิงสาวแน่นอน

ในที่สุดแอนเน็ตซึ่งรอดพ้นจากกรงเล็บสัตว์ร้ายก็พुरुลมหายใจแล้ว ทั้งร่างกายด้านหนึ่งลง

หลังจากย้อนเวลากลับมาแล้ว สามี่ของเธอก็ยังคงมีพลังล้นเหลือ ช่างเป็นคนโหดร้ายซะจริง เพราะแบบนี้ในชาติที่แล้วแอนเน็ตเลยต้องใช้เวลาทั้งคืนไปกับการเสียน้ำตา

บาดแผลในจิตใจทำให้หญิงสาวอ่อนแอลงเหมือนกับหญ้าที่เหี่ยวเฉา และนั่นทำให้แอนเน็ตรู้สึกเจ็บปวดอยู่เสมอ สถานที่ที่อยู่ตอนช่วงเวลาล่าสุดท้ายของชีวิตก็คือบนเตียงผู้ป่วย แล้วยังจะต้องพูดอะไรอีกล่ะ ชีวิตแต่งงานของเธอในอดีตคือความอัปโชคอย่างแท้จริง

แต่มันจะเปลี่ยนไปในครั้งนี้แหละ ไมสิ มันจะต้องเปลี่ยนไป

แอนเน็ตตัดสินใจว่าจะต้องฝึกสัตว์ร้ายและใช้ชีวิตอย่างมีความสุขให้ได้ แม้จะยังไม่รู้ว่าผลลัพธ์นั้นจะเป็นชีวิตแต่งงานที่มีความสุขหรือการหย่าขาดแล้วออกไปใช้ชีวิตอิสระก็ตามที แต่สิ่งสำคัญคือทุกอย่างจะต้องเปลี่ยนไปด้วยมือของเธอ

ชายหนุ่มสวมเสื้อคลุมลงบนร่างกายซึ่งเต็มไปด้วยกลิ่นเหม็น บนผิวยังหลงเหลือร่องรอยจากสงคราม ขณะที่มือจับห่วงประตูเพื่อเปิดออกจากห้องนอนของหญิงสาว แอนเน็ตซึ่งกำลังมองอยู่ก็ส่งเสียงกล่าวอ่าลากับราเฟลอย่างแผ่วเบา

“ขอบคุณมากนะคะ ราเฟล ผันดีค่ะ”

แน่นอนว่าไม่มีเสียงตอบรับ เขาหันหลังกลับไปราวกับไม่ได้ยินสิ่งใด แล้วเดินออกไปจากห้องนอนของเธออย่างเฉยชา เมื่อประตูถูกปิดลงมีเพียง

สายลมเย็นสบายสายหนึ่งพัดผ่านเข้ามาลูบไล้พวงแก้มของแอนเน็ตอย่างแผ่วเบาเท่านั้น

ถึงอย่างนั้นก็ไม่ใช่เป็นไร การฝึกสัต์ว์ย่อมต้องเริ่มจากการกล่าวชมเชยแบบพอเหมาะ

แม้กำลังวังงุนแต่แอนเน็ตกลับยิ้มพรายออกมา แพนใหม่ของหญิงสาวคือการเผชิญหน้ากับราเฟลโดยการส่งตัวเองเข้าปากให้เขากินดี ๆ นั่นเอง

วันนี้เป็นวันแต่งงานครั้งที่สองของแอนเน็ต

คนอื่น ๆ เข้าใจว่าเป็นครั้งแรก แต่สำหรับแอนเน็ตซึ่งย้อนเวลากลับมาในอดีตอีกครั้งเรียกได้ว่าเป็นการแต่งงานหนที่สอง หญิงสาวจับช่อดอกไม้ในมือซึ่งทำจากดอกคาลล่า¹ สีขาวและดอกลิซีแอนทัส² บอบบางแล้วหัวเราะเบา ๆ

ไม่คิดมาก่อนเลยว่าจะได้แต่งงานกับผู้ชายคนเดิมตั้งสองครั้งว่าแต่ทำไมอีกฝ่ายถึงต้องเป็น 'เขา' ราเฟลคนนั้นด้วยนะ น้อย่างกับเป็นเรื่องตลกร้ายของใครบางคนเลยแฮะ

ทว่าสำหรับแอนเน็ตที่เคยตายเพราะโรคร้ายมานั้นรู้ดีว่าตัวเองได้ย้อนเวลากลับมาเมื่อห้าปีก่อน ตอนแรกเธอคิดว่านี่เป็นความฝัน แต่มันกลับกลายเป็นเรื่องจริง

---

¹ ดอกคาลล่า หรือดอกคาลลาลิลี่ (Calla Lily) เป็นไม้ดอกประเภทหัว มีหลากหลายสายพันธุ์ ใช้ได้ทั้งเป็นไม้ตัดดอก ไม้ประดับ และไม้กระถาง

² ดอกลิซีแอนทัส หรือดอกไลเซียนทัส (Lisianthus) เป็นไม้ดอกที่มีลักษณะคล้ายดอกกุหลาบ มีต้นกำเนิดจากทวีปอเมริกาใต้ ออกดอกเป็นช่อ กลีบดอกบางอ่อนนุ่ม มีหลากหลายเฉดสี

ร่างบางซึ่งสวมชุดเดรสสีขาวบริสุทธิ์ค่อยๆ ก้าวเดินเข้ามาภายในสถานที่ประกอบพิธี ทุกอย่างยังเหมือนเมื่อห้าปีก่อน ตั้งแต่กลีบดอกไม้สีชมพูลอยละล่อง กลิ่นดอกจัสมีนบางเบาซึ่งกระจายอยู่ในอากาศ แล้วยังผู้คนที่กระซิบกระซาบด้วยความอยากรู้อยากเห็นนั่นอีก

ถ้าถามว่าแอนเน็ตได้ย้อนกลับมาในช่วงเวลาไหน คำตอบก็คือเช้าวันแต่งงาน นั่นเลยทำให้ตัวเธอเลือกที่ว่า ‘ฉันจะไม่แต่งงานกับราเฟล’ ต้องตกไป หญิงสาวจับมือเจ้าบ่าวผู้กำลังมองมาอย่างเย็นชาและทำได้เพียงเดินเข้าสู่พิธีแต่งงานเหมือนในอดีตเท่านั้น

แต่ชีวิตนี้จะต้องไม่เหมือนเดิม ฉันจะไม่ยอมให้ชีวิตแต่งงานกลายเป็นการตกนรกทั้งเป็นอีก

ใบหน้าดงามราวกับตุ๊กตาของแอนเน็ตปรากฏแวววาวเจิดจ้าขึ้น หญิงสาวได้รับการศึกษาจากอาจารย์อย่างเข้มงวดแล้วยังถูกบังคับมาตลอดทั้งชีวิต หากให้พูดถึงชาติก่อนของเธอก็อาจจะเรียกได้ว่าเป็นดอกไม้ที่อยู่แต่ในเรือนกระจกเท่านั้น ดังนั้นหญิงสาวจึงไม่อาจเอาชนะชีวิตอันแสนยากลำบากในช่วงบั้นปลายได้จนต้องตายลงอย่างน่าเวทนาเพราะอาการเจ็บป่วย

เพราะเธออยากหลีกเลี่ยงความตายแบบนั้น แอนเน็ตจึงตัดสินใจว่าจะเริ่มต้นจากการค่อยๆ เปลี่ยนสิ่งต่างๆ ที่ปรากฏขึ้นตรงหน้าที่ละอย่าง เช่น พิธีแต่งงานครั้งที่สองของเธอ โชคดีที่หญิงสาวยังมีความทรงจำจากชีวิตที่แล้ว เลยทำให้พิธีในครั้งนี้ผ่านไปอย่างราบรื่น อาจบอกได้ว่าน่าจะไม่มีอะไรราบรื่นไปกว่านี้แล้วก็ได้

แอนเน็ตในอดีตรู้สึกลังเลใจอย่างมากในวันแต่งงาน เธอมีชื่อเสียงฉาวโฉ่จึงต้องรีบแต่งงานออกไปราวกับถูกขับไล่ จนในที่สุดก็ทนไม่ไหวและหลังน้ำตาออกมากลางพิธี

สีหน้าของราเฟลในตอนที่เห็นน้ำตานี้ก็ค่อยๆ นากลัวขึ้น แน่อยู่แล้ว เขาเข้าใจผิดว่าหญิงสาวไม่ยอมแต่งงานกับตนจนถึงกับร้องไห้ออกมา แล้วก็

ยิ่งเกลียดเธอมากขึ้นไปอีก เพราะเดิมชายหนุ่มก็มีปมด้อยเรื่องที่ดินได้ซื้อว่าเป็นลูกนอกสมรสอยู่แล้ว

และน้ำตาของแอนเน็ตยังนำมาซึ่งผลลัพธ์อันเลวร้ายอย่างอื่นอีก นั่นคือมันทำให้ความอยาก رؤ้อยากเห็นของผู้คนพุ่งสูงขึ้นไปกว่าเดิม แยกรับเชิญในงานเปิดปากพูดพร่ำเพรื่อว่าเจ้าสาวนั้นทุกขีใจขนาดไหนกับงานแต่งของเธอหรือร้องไห้เสียใจเพียงใด นั่นสร้างความไม่พอใจให้กับเจ้าบ่าวอย่างราเฟลเป็นอย่างมาก

คราวนี้ฉันจะไม่ทำพลาดอีกเป็นครั้งที่สอง

ดังนั้นในครั้งนี้อันเน็ตจึงยิ้มกว้างราวกับมีความสุขเสียเต็มประดา

ก็มันไม่มีเหตุผลที่ห้ามไม่ให้เราใช้ชีวิตแบบนางจิ้งจอกนี่นา

หญิงสาวแค้นแดงระเรื่อราวกับเงินอายขณะที่คล้องแขนกับราเฟลและรักษารอยยิ้มชวนให้ใจสั่นของเจ้าสาวคนใหม่เอาไว้ เธอหันศีรษะกลับมามองตรงไปด้านหน้า และเมินเสียงกระซิบกระซาบที่มีแต่คำนิทาว่าร้ายของคนอื่นๆ ไป

“...ไหนใครบอกว่าเป็นการแต่งงานการเมือง? ดูสิหน้ามีความสุขขนาดนี้ อย่างกับคนที่ตกหลุมรักเจ้าบ่าวหัวปักหัวปำเลย”

“มิน่าล่ะพวกบาเยิร์นถึงได้ยอมส่งลูกสาวผู้แสนล้ำค่าออกมา เกรงว่า จะเป็นเล็ดเ่องที่เป็นฝ่ายอยากแต่งงานกับมาร์ควิสคานเนซิสหรือเปล่า คนคนนั้นก็รูปร่างไม่แพ้ใครเหมือนกัน ดูชุดแต่งงานนั่นสิ ให้ตายเถอะ!”

“แต่ตระกูลบาเยิร์นนี้ก็ยอดเยี่ยมจริงๆ นะ ถึงเจ้าบ่าวจะเป็นมาร์ควิสคานเนซิสก็ถือว่าเป็นการแต่งงานที่ไม่ขาดทุนเลยสักนิด ฉันได้ยินข่าวลือว่าเขากำลังจะกลายเป็นซอร์ดมาสเตอร์แล้วนี่ ไหนจะรางวัลที่ฝ่าบาทพระราชทานให้เพราะเขาได้รับชัยชนะครั้งยิ่งใหญ่ในสงครามครั้งที่แล้วอีก ได้ข่าวว่าเป็นเหมือนแร่เหล็กกับเมืองเพชรเขียว! เป็นฉันเองก็คงจะหลงหัวปักหัวปำเหมือนกัน”

“ฮูว์! ดูลิ ดยุกบาเยิร์นมองมาทางนี้แล้ว ทุกคนสงบปากกันได้แล้ว”
 แอกรับเชิญที่เคยหัวเราะกันคึกคัก เมื่อมองเห็นสายตาของอัลลามันด์
 ผู้เป็นบิดาของแอนเนตก็ต่างพากันเงียบปาก ตระกูลบาเยิร์นซึ่งเป็นครอบครัว
 ฝ่ายเจ้าสาวเป็นตระกูลใหญ่และมีอำนาจมาก ชื่อเสียงและอำนาจของตระกูล
 ที่สืบทอดต่อกันมาหลายร้อยปีนั้นอยู่ในระดับไม่มีใครเทียบเคียงได้ พวก
 ขี้ฉ้อฉลชอบหาเรื่องบางคนยังเคยเปรียบเทียบตระกูลบาเยิร์นว่าเป็น ‘บาเยิร์น
 เลือดสีน้ำเงิน’ เพื่อเสียดสีด้วย

ดังนั้นสำหรับบิดาของแอนเนต ถือได้ว่าการแต่งงานครั้งนี้เป็นการ
 เหยียดหยามอย่างรุนแรง ถ้าหากไม่เกิดเหตุการณ์นั้นขึ้น เลดีหนึ่งเดียว
 แห่งตระกูลบาเยิร์นก็คงไม่มีวันที่จะได้แต่งงานกับพวกลูกนอกสมรสอย่าง
 ราเฟลแน่ๆ ทว่าเมื่อหญิงสาวต้องแต่งงานกับเขาอย่างไม่มีทางเลือก และ
 ในชีวิตที่แล้วการประคองความสัมพันธ์ระหว่างสามีกับบ้านตัวเองก็ทำให้
 เธอต้องกล้ำกลืนฝืนทนยิ่งนัก

และว่าฉันเองก็คงทำให้ทั้งสองฝ่ายพอใจไม่ได้หรอก ช่างโง่เขลา
 ชะจริง

แอนเนตซึ่งคิดถึงความรู้สึกเดียวสาในชีวิตที่แล้วเอาแต่หัวเราะเยาะตัวเอง
 ไม่ว่าเบื้องหลังการแต่งงานครั้งนี้จะเป็นอะไรก็ตาม ตอนนี่ถึงเวลาแสดงบท
 เจ้าสาวผู้มีความสุขแล้ว หญิงสาวพยายามรักษารอยยิ้มขึ้นอายขณะก้าวเดิน
 ต่อไป เธอมองไปด้านหน้าแล้วก้าวเดินอย่างสง่างาม ปล่อยให้เสียงกระซิบ-
 กระซิบค่อยๆ หายไปเบื้องหลัง

ในที่สุดก็มองเห็นบาทหลวงซึ่งกำลังยืนรออยู่ตรงแท่นพิธีไกลออกไป
 ทันทีที่มองเห็นแอนเนตก็ค่อยๆ ลดจังหวะก้าวเดินให้ช้าลง เธอลังเลใจจนดู
 ไม่เหมือนเจ้าสาวซึ่งเคยเดินมาพร้อมๆ กับรอยยิ้มสดใสเลย

“อา...”

ชั่วขณะที่มองแท่นพิธีแอนเนตถึงได้สติและรับรู้ถึงสภาพความเป็นจริง

ขึ้นมากะทันหัน นั่นก็เพราะมองเห็นภาพพิธีแต่งงานซึ่งเกิดขึ้นในอดีตตรง
แท่นพิธีนั้นขึ้นมา

แล้วชีวิตแต่งงานครั้งนี้จะต้องทุกข์ทรมานอีกหรือเปล่า จะต้องป่วย
จนตายจากไปอีกครั้งไหมนะ

หญิงสาวที่เห็นอันตรายเป็นตรงหน้ารู้สึกอึดอัดจนเริ่มเวียนหัว

แอนเน็ตที่คิดถึงบาดแผลในอดีตเกิดลังเลใจขึ้นมาชั่วขณะ ทันใดนั้น
เธอก็รู้สึกถึงแรงจับที่แขนแล้วโดนดึงอย่างแรง ไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็นราเฟล
ที่เดินเคียงข้างเธอนั่นเอง

ราเฟล? ทำไมอยู่ดี ๆ ถึงได้...

หญิงสาวที่สะดุ้งตกใจหันกลับไปมองเขาอย่างไม่รู้ตัว เมื่อมองลอดผ่าน
ผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวที่บางยิ่งกว่าใยแมงมุมก็เห็นเรือนผมสีดำของชายหนุ่ม
รูปร่าง ราเฟลที่ตัวสูงกว่าแอนเน็ตอย่างมากเอาแต่มองไปข้างหน้าโดยไม่
สนใจสิ่งใด ริมฝีปากสีแดงจัดซึ่งอยู่ใต้จมูกโค้งงอขยับขึ้นเล็กน้อย กระซิบ
ถ้อยคำด้วยเสียงทุ้มต่ำที่มีเพียงเธอเท่านั้นที่ได้ยิน

“ยิ้มต่อไป แล้วอย่าหยุดเดินอีกเป็นครั้งที่สอง ยังไงก็ไม่มีที่ให้เธอ
หนีไปอีกแล้ว”

แอนเน็ตหัวเราะออกมาด้วยความขมขื่นเพราะถ้อยคำข่มขู่จนแทบจะ
เป็นกรรโชกนั้น

ราเฟลพูดถูก

คำพูดของเขาส่วนหนึ่งทำให้เธอไม่อาจรู้สึกวางใจได้เลย อีกส่วน
ก็ดึงให้หญิงสาวก้าวเดินต่อไปจนทำให้แอนเน็ตไม่ต้องลำบากเดินเองและ
สามารถเดินเข้าสู่พิธีได้อย่างสะดวกสบาย

เพราะกำลังเวียนศีรษะเลยทำให้วางใจเมื่อรู้สึกถึงแรงจับจากมือของเข
ที่แขนของตน หญิงสาวมองไปข้างหน้าด้วยหัวใจที่สับสนลงอย่างมาก เธอจึง
ได้เห็นบิดายืนอยู่ตรงแท่นพิธีซึ่งห่างออกไปด้วยภาพลักษณ์อันสมบูรณ์แบบ

สมกับเป็นดยุกบาเยิร์น

มารดาแท้ๆของแอนเน็ตจากไปแล้วด้วยโรคร้าย ส่วนพี่ชายอยู่ต่างแดน จึงไม่อาจเข้าร่วมพิธีแต่งงานได้ ดังนั้นจึงมีแค่อัลลามันด์ซึ่งเป็นบิดาเพียงคนเดียวที่อยู่ในตำแหน่งประธานในพิธีแต่งงานของบุตรสาว ใบหน้าเรียบเฉย พร้อมเส้นผมสีบลอนด์ขาวของอัลลามันด์ทำให้ใบหน้าของเขาดูอ่อนเยาว์ เสียจนยากจะเชื่อว่าเขามีบุตรชายบุตรสาวที่โตแล้วถึงสองคน

สีหน้าของดยุกอัลลามันด์ บาเยิร์น มีเพียงความสงบเท่านั้น จึงไม่มีใครรู้ว่าในใจเขาคิดอะไร นี่เลยทำให้เขารับเชิญทำได้แค่พูดคุยกระซิบกระซาบ ด้วยเสียงต่ำ

“อ้วยตาย ดูสีหน้าท่านดยุกสิ ดูท่านจะเสียดายที่ต้องส่งเลดี้ไปแต่งงานสินะ ลูกสาวสวยขนาดนั้นแท้ๆ แต่ก็ทำได้แค่นั้นแหละ”

“แล้วดูเลดี้แอนเน็ตสิ ยิ้มกว้างอย่างกับดอกไม้แหมะ! น่ารักมากเลย ฉันว่าเธอจะตกหลุมรักเจ้าบ่าวแน่นอน พอดูดี ๆ แล้วเป็นคู่ที่เหมาะสมกันกว่าที่คิดเอาไว้อีกนะ”

คำพูดของบรรดาแขกในงานเริ่มเป็นไปในทางที่ดี ถึงแอนเน็ตจะต้องกลายเป็นเจ้าสาวไร้เดียงสาซึ่งตกหลุมรักเจ้าบ่าวจนต้องอ้อนวอนขอแต่งงานก็ตาม แต่ก็ไม่ได้แยอะไร กลายเป็นสีหน้าของราเฟลที่เดินเคียงข้างค่อย ๆ อ่อนโยนขึ้นแทน การที่เขาไม่โกรธขึ้นมาก็เรียกได้ว่าพิธีแต่งงานนี้ประสบความสำเร็จแล้ว

เมื่อแอนเน็ตเดินมาถึงแท่นพิธีก็ไล่สายตามองกลับไปไปยังบรรดาแขกหรือโดยไม่แสดงสีหน้า โชคดีที่องค์รัชทายาทกับพระคู่มั่นคนใหม่มองไม่เห็นท่าทางของแอนเน็ตที่ดูคล้ายกับว่าไม่อยากเข้าพิธีแต่งงาน แต่อย่างไรก็ดีถือว่าเป็นเรื่องดีแหละนะ

หญิงสาวที่สำรวจผู้คนแล้วว่าไม่มีใครแสดงสีหน้าไม่พอใจก็ปล่อยวางความกังวลใจลงได้ การปิดปากเงียบของตระกูลบาเยิร์นถือว่าทำได้ดี

เพราะนั่นทำให้แขกรับเชิญต่างก็ไม่รู้ 'เรื่องจริง' อะไรเลย หากเป็นแบบนี้ต่อไปพิธีแต่งงานน่าจะสิ้นสุดลงด้วยดี เพราะตอนนี้พิธีการดำเนินมาถึงช่วงสุดท้ายแล้ว

“ลำดับต่อไป ขอเชิญเจ้าบ่าวจูบเจ้าสาวได้”

คำพูดที่ออกมาจากบาทหลวงผู้ประกอบพิธีราวกับคำตัดสินประหารชีวิตอย่างน้อยก็สำหรับแอนเน็ต ซึ่งพอได้ยินก็กำช่อดอกไม้แน่นขึ้นโดยไม่รู้ตัว

คราวนี้ราเฟลจะจูบสาบานรีเบลาณะ

หญิงสาวไม่แน่ใจเลย

ในชีวิตที่แล้วราเฟลนะ... โหมโหมมาก ก็อย่างที่บอกไปว่าเพราะเธอร้องให้ออกมาระหว่างพิธีแต่งงาน ถึงจะเป็นการแต่งงานที่ทั้งสองฝ่ายต่างไม่เต็มใจ แต่เขาก็โทษว่าเป็นความผิดของแอนเน็ตที่ไม่อาจเก็บความรู้สึกของตัวเองได้ จึงทำให้ชายหนุ่มโหมโหมจนคว้นออกหูแล้วตอบกลับคำพูดของบาทหลวงที่บอกให้จูบเจ้าสาวออกมาอย่างเย็นชา

“อย่ามัวแต่พูดไร้สาระ รีบจบพิธีสาบานตนได้แล้ว”

นั่นคือตอนจบที่เลวร้ายของพิธีแต่งงานครั้งแรกของทั้งคู่ สุดท้ายแอนเน็ตก็ได้กลายเป็นเจ้าสาวที่ไม่ได้รับจูบจากเจ้าบ่าว เลยทำให้อัลลามันด์ผู้เป็นบิดาโกรธมาก แน่หนอนว่าไม่ใช่เพราะเขารักแอนเน็ตหรอกนะ

สำหรับอัลลามันด์ถือວ່ານี้เป็นการเหยียดหยาม ‘บาเยิร์น’ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากลูกนอกสมรสอย่างราเฟล แน่หนอนว่าดยุกที่กำลังโกรธจัดย่อมต้องการเรื่องและใช้เรื่องนี้มาทะเลาะกับลูกเขยกลางงานเลี้ยงฉลองทันใดนั้นแอนเน็ตก็กลายเป็นต้นเหตุของการทะเลาะวิวาทที่รู้สึกอับอายจนอยากตาย

ได้โปรด ขอแค่อย่าให้งานแต่งของฉันจบแบบคราวที่แล้วเลยนะ

หญิงสาวเผลอปากแน่นแล้วรอคอยปฏิกิริยาต่อไปของราเฟลอย่างกระสับกระส่าย ในไม่ช้าผ้าคลุมหน้าที่สวมบนศีรษะก็ถูกเปิดขึ้นจนเธอ

สามารถเห็นใบหน้าหล่อเหลาของเขาได้อย่างชัดเจน

เจ้าของใบหน้าหล่อเหลาซึ่งมีเรือนผมสีดำพาดผ่าน ช่างเป็นชายหนุ่มรูปงามผู้มีเสน่ห์เข้ายวน ทว่าน้อยคนเท่าสีกาน้ำเงินที่มองมายังแอนเน็ตนั้นกลับเย็นชามากที่สุด สีหน้าแข็งกระด้างของราเฟลกำลังส่งสัญญาณออกมาว่าเขาไม่ยอมจูบเธอ ในตอนที่มองเขาแอนเน็ตก็รู้สึกสังหรณ์ใจขึ้นมา

ครั้งนี้ราเฟลก็จะไม่จูบฉันสินะ

หญิงสาวหลับตาลงเพื่อซ่อนความรู้สึกผิดหวังที่ผุดขึ้นมา ขณะที่ในใจก็รู้สึกกังวลว่าตนจะต้องทำอะไรถึงจะหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดการปะทะกันระหว่างบิดากับราเฟลได้ ขณะนั้นเองก็เกิดความคิดบ้า ๆ แวบเข้ามาในหัว

เดี๋ยวก่อน จำเป็นด้วยหรือที่ต้องรอจูบจากเจ้าบ่าว แล้วถ้าฉันเป็นฝ่ายเริ่มก่อนล่ะ... ไม่ได้หรือไง

แอนเน็ตซึ่งกำลังวิตกกังวลอย่างมากก็ลื่นน้ำลายลงคอแล้วมองไปยังราเฟลตอนที่คิดว่าจะจูบเขา ริมฝีปากก็เหมือนจะแห้งผาก

ไม่ว่ายังไงก็คงต้องลองดู ถึงแม้ว่าจะเป็นความพยายามในเรื่องบ้า ๆ ก็ตาม

อย่างไรก็ตาม ด้วยฝีมือการแสดงของแอนเน็ต แหกหรือก็เข้าใจว่าเธอตกหลุมรักเจ้าบ่าวหัวปักหัวปำอยู่แล้วนี่ อย่างนั้นถ้าเป็นฝ่ายเข้าหาเจ้าบ่าวเพื่อเริ่มจูบก่อนก็ไม่น่าจะโดนตำหนิอะไรมากมาย ไม่สิ ไม่แน่ว่าถ้าเห็นความสัมพันธ์ของคู่บ่าวสาวไปได้ด้วยดีก็อาจจะหัวเราะออกมาก็ได้

เอาละ จูบๆ ไปเถอะ

ถ้าแค่เอาริมฝีปากแตะๆ กันก็คงจะไม่ทำให้ราเฟลอารมณ์เสียได้หรอกมัง

ราเฟลที่กำลังมองสีหน้าของแอนเน็ตซึ่งตัดสินใจทำอะไรบางอย่างก็ขมวดคิ้วแสดงความสงสัยออกมา เขาไม่เข้าใจว่าหญิงสาวที่มองตนอย่างคนมีแผนการบางอย่างนั้นตั้งใจจะทำอะไรกันแน่

ตอนนั้นเองแอนเน็ตก็คิดว่าปากคอเสื้อของชายหนุ่มเอาไว้พร้อมกับ
ดึงลงมาด้วยแรงทั้งหมดที่มีจนริมฝีปากทั้งสองสัมผัสกัน นัยน์ตาสีชมพู
ของหญิงสาวไหวระริกด้วยความกังวล ส่วนดวงตาของราเฟลผู้ที่ปกติ
ไม่ตกใจกับสิ่งใดกลับเบิกกว้าง

“...!”

แอนเน็ตซึ่งเป็นฝ่ายจูบก่อนได้แต่หลับตาลงเพราะไม่มีความกล้าพอ
ที่จะประสานสายตากับเขา จากริมฝีปากที่กำลังประกบกันทำให้รับรู้ได้ว่า
ลมหายใจของเขาสะอาด แม้แต่ตัวหญิงสาวเองก็ไม่คิดฝันมาก่อนว่าจะ
เป็นแบบนี้ ตอนนี่เองถึงได้รู้สึกตัวว่าเธอกำลังจูบกับราเฟลอยู่จริง ๆ!

จูบ จูบไปแล้ว!

เพราะความกังวลเลยทำให้แอนเน็ตตัวสั่นระริกขณะประกบจูบ ช่วง
ที่ริมฝีปากซึ่งประกบอยู่แยกออกจากกันก็มีเสียงดัง ‘จ๊ิบ’ นำขวยเขินดังขึ้น
และด้วยเสียงหัวใจที่เต้นเร็วเกินไปทำให้ตาลายไปหมด หญิงสาวสุดหายใจ
เสือกหนึ่งแล้วเงยหน้ามองใบหน้าของเจ้าบ่าว

ราเฟลซึ่งกำลังตะลึงได้แต่มองหญิงสาวด้วยสีหน้าแข็งทื่อ ขณะที่
สับสนสายตากับแอนเน็ตก็สะดุ้งแล้วเผลอปล่อยมือออกจากปากคอเสื้อ
ที่คว้าเอาไว้โดยไม่รู้ตัว จากนั้นก็ได้แต่หลับตาลงรอรับความกระแรวก
ของชายหนุ่มที่กำลังจะตามมา

เขาต้องโกรธมากแน่ๆ

ราเฟลเป็นคนที่มีความขึงขังในตัวเองอย่างมากทั้งยังอารมณ์ร้อน
ราวกับไฟ ถึงจะเป็นสถานที่แบบนี้ แต่ถ้าเขาไม่พอใจขึ้นมาเมื่อไร เขาก็จะ
แสดงความกระแรวกออกมาทันที แอนเน็ตได้แต่คิดพรางท้อไห้และ
หลับตาลงโดยไม่รู้ตัว ในตอนนั้นเอง มือใหญ่ก็เคลื่อนเข้ามาแล้วเชยคาง
หญิงสาวขึ้น ชายหนุ่มทำได้แค่เพ่งมองใบหน้าตรงงามของเจ้าสาวตรงหน้า
ด้วยสายตาแรงกล้า เขาชบครามแน่นแล้วกระซิบด้วยเสียงทุ้มต่ำ

“เล่นเริ่มเองจบเองแบบนี้ก็แย่นะสิ”

แล้วมันหมายความว่าอะไรล่ะเนี่ย

แอนเน็ตได้แต่กะพริบตาปริบ ๆ ในขณะที่ยังคงไม่เข้าใจในคำพูดของราเฟล รอยยิ้มเยาะเย้ยซึ่งมีแต่หญิงสาวที่เห็นก็ปรากฏขึ้นบนริมฝีปากได้รูปของเขา

มันช่างเป็นริมฝีปากสีแดงอิมเอิบเย้ายวนแตกต่างจากภาพลักษณ์อันแสนเย็นชานั่นเสียจริง

ราเฟลจ้องมองใบหน้าเล็กในมือตัวเองก่อนจะก้มลงประกบริมฝีปากอีกครั้ง หญิงสาวตกใจกับจูบที่ไม่ได้คาดคิดจนตัวสั่นระริก

“...!”

จูบเพื่อให้จบพิธีก็เสร็จไปแล้วนี่ ไม่เข้าใจเลยว่าเขาทำแบบนี้ทำไม?

การจูบตอบอย่างรุนแรงราวกับจะเอาคินจูกิจากราเฟลคราวนี้ไม่จบลงง่าย ๆ เขาไม่สนใจสายตาผู้คนรอบข้าง เอาแต่จูบจนริมฝีปากเปียกชุ่มไปหมด ลื่นร้อน ๆ แทรกเข้าไปในปากของเจ้าสาวอย่างหยาบโลน ค่อย ๆ กวาดภายในโพรงปากเพื่อลิ้มชิมรสชาติหวานล้ำ ปลายลิ้นกวาดไปทั่วเพดานปากแสนอ่อนไหวของแอนเน็ตจนความเสียวซ่าแตรกผ่านขึ้นตามแนวสันหลัง

หญิงสาวตกใจจนกระโดดตัวถอยออกมาโดยไม่ตั้งใจ แต่มีมืออีกข้างของชายหนุ่มกลับมาเข้าที่เอวและดึงกลับมาอย่างแรง อย่างที่เขาพูดว่าตอนนี้เธอไม่มีที่ให้หนีไปได้อีกแล้ว ราเฟลกำลังจับเข้าที่ต้นคอด้านหลังของเธอพร้อมกับจูบอย่างรุนแรง

ริมฝีปากของเขาที่ขยับหลายครั้งพร้อมการบังคับจูบอย่างเอาแต่ใจนั้นดำเนินไปไม่ยอมหยุดพักจนสมองของเธอหมุนวนไปหมด แอนเน็ตหอบหายใจเพราะเร็วลื่นของเขาที่ดูดดึงเร็วลื่นอ่อนนุ่ม จูบที่ลึกล้ำเกินไปนี้ทำให้หญิงสาวสมองหมุนไปหมด เบื้องหน้าดูพร่ามัวเพราะคิดว่าจะถูกเขาจับกิน

ทั้งเป็นตั้งแต่ตอนนี่

“รา...ราเฟล...”

แอนเน็ตซึ่งกำลังหวาดกลัวหอบหายใจขึ้นอย่างไม่รู้ตัว ด้วยความตื่นตระหนกกับจวบกระทั่งลมหายใจนั้น เธอเอามือวางไว้บนไหล่กว้างเพื่อต้องการจะผลักเขาออกไป ทว่าในไม่ช้าแรงจากมือของหญิงสาวก็ค่อยๆ ลดลง สำหรับชายหนุ่มที่แสนหยิ่งทะนง นั้นนับว่าเป็นการพยายามดัดจริตเขามาก โชคดีที่มองจากสายตาของเขารับเชิญที่ไม่รู้เรื่องราวใดเลย กลับพากันคิดว่าพวกเขาต่างฝ่ายต่างกระตือรือร้นเข้าหากันเพื่อจวบสาบานแขกผู้มีเกียรติซึ่งกำลังตกตะลึงเพราะจวบสาบานอันยาวนานที่ไม่ยอมหยุดลงง่ายๆ ได้แต่กระซิบกระซาบกัน

“ให้ตาย...นี่มันแต่งงานในเมืองแน่หรือ เป็นไปไม่ได้ ตลอดชีวิตที่ผ่านมา...นี่เป็นครั้งแรกเลยที่เห็นพิธีแต่งงานอันร่าร้อนขนาดนี้!”

“ว้าย ตายแล้ว เป็นไปได้ยังไงกันเนี่ย! ระหว่างทั้งสองคนต้องมีอะไรแน่ๆ”

โชคดีที่ผลตอบรับของแขกในงานเป็นไปในทางที่ดี ผู้คนต่างมีใบหน้าแดงก่ำพร้อมร่วมกันปรบมือแสดงความยินดีให้กับจวบสาบานอันดูดีมีของบ่าวสาว ตอนแรกพวกเขาแค่ตั้งใจมาหาเบื้องหลังการแต่งงานเท่านั้น แต่กลับได้เห็นเรื่องราวที่น่าสนใจว่าเดิมเสียอีก ตอนนี้ความทรงจำของบรรดาแขกที่กลับไปมีแค่จากจวบสาบานอันร่าร้อนแรงเท่านั้น ส่วนที่เหลือล้วนปลิวหายไปหมดแล้ว

แอนเน็ตซึ่งยังคงมึนงงเพราะจวบไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น แต่สำหรับราเฟลผู้เป็นนักดาบที่ถูกพูดถึงมากที่สุด ในอาณาจักรเดลเทียมนั้นต่างออกไป ชายหนุ่มที่ได้ยินเสียงกระซิบกระซาบทั้งหมดด้วยโสตประสาอันเฉียบคมกลับหัวเราะออกมา ไม่คิดมาก่อนเลยว่าเขาจะหัวเราะออกมากลางพิธีแต่งงานน่ารังเกียจนี้ได้

ก็ไม่ได้แ่อย่างทีคิด

สำหรับการแต่งงานครั้งนี้ราเฟลเองก็ไม่ได้สมัครใจ แต่เพราะจุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวของเขาคือเรื่องชาติกำเนิด เลยทำให้จำเป็นต้องแต่งงานกับแอนเน็ต บาเยิร์น เพื่อกลบจุดอ่อนนี้เท่านั้น แม้ว่าผู้หญิงคนนี้จะเต็มไปด้วยพิษสงอย่างทีผู้เป็นบิดาบอกเอาไว้ แต่สำหรับราเฟลแล้วเขาไม่มีสิทธิ์เลือก

ดังนั้นชายหนุ่มจึงคิดว่างานแต่งงานครั้งนี้คงจะน่ากระอักกระอ่วนมากแน่ ๆ เพราะนอกจากจะต้องมาทรมานกับสายตาสอดรู้สัดเห็นของผู้คนแล้ว เขายังต้องมาทนดูแอนเน็ตทีทำตัวราวกับเธอเป็นผู้เสียหายอีกจากเดิมทีทีเธอเคยจะได้เป็นพระชายารัชทายาทแท้ ๆ แต่กลับต้องมาแต่งงานกับเขาซึ่งเป็นเพียงลูกนอกสมรส หญิงสาวคงรู้สึกราวกับว่าเป็นจุดจบของโลกเลยทีเดียว

ถ้าหากแอนเน็ตหลังน้ำตาออกมาต่อหน้าสาธารณชนละก็คงลำบากแน่นอนต้องนำกระอักกระอ่วนมากทีเดียว คิดเพียงเท่านั้นความโกรธทีเขาสะกดเอาไว้ก็แทบจะระเบิดออกมา แต่ไม่รู้ว่หญิงสาวคิดอะไรถึงได้ปรากฏตัวออกมาด้วยรอยยิ้มตั้งแต่เริ่มจนจบงาน หรือเธออาจจะเป็นคนตีหน้าแ่งก็ได้ แม้แต่ราเฟลเองก็เกือบจะเชื่อไปแล้วเช่นกันว่หญิงสาวชอบพอเขาอยู่

ผู้หญิงคนนีคิดอะไรอยู่กันแน่

แต่ราเฟลทีกำลังอารมณ์ดีก็เริ่มรู้สึกตัว ยิ่งรอยยิ้มของแอนเน็ตสว่างสดใสมากเท่าไร มือของหญิงสาวซึ่งกำลังถือช่อดอกไม้ก็ยิ่งกำแน่นขึ้นเท่านั้น

นั่นสินะ แอนเน็ต บาเยิร์น ไม่ได้ตกหลุมรักเขา แต่กำลังอดกลั้นอยู่ต่างหาก

ชายหนุ่มรู้สึกว่เขาทั้งชอบทั้งช้งหญิงสาวทีเป็นแบบนี้

ชอบตรงทีเธอวางตัวดีต่อหน้าคนอื่น ๆ แต่ในขณะเดียวกันก็ช้งทีเธอเป็นผู้หญิงมากเล่ห์ซึ่งพร้อมทำทุกอย่างเพื่อตำแหน่งพระชายารัชทายาท

ราเฟลรั้งเกียจผู้หญิงคนนี ดังนั้นเมื่อเขาเห็นท่าทีลังเลใจของแอนเน็ต

ที่กำลังมองบาทหลวงเลยคว่ำแขนเธออย่างแรงเพื่อเข้าพิธี ช่างน่ารำคาญที่เห็นหญิงสาวยังคงมีท่าทีอาลัยอาวรณ์ตำแหน่งพระชายารัชทายาท เมื่อถึงเจ้าสาวมาที่แท่นพิธีแล้วเธอก็ให้ความร่วมมืออย่างดีมาตลอด ทว่าหลังจากนั้นกลับเกิดเรื่องไม่คาดคิดขึ้น

“ลำดับต่อไป ขอเชิญเจ้าบ่าวจูบเจ้าสาวได้”

เมื่อจบคำประกาศของบาทหลวง สายตาของราเฟลบ่งบอกว่าตัวเองก็เพิ่งนึกขึ้นได้ว่าลำดับสุดท้ายของพิธีการคืออะไร ‘การต้องจูบกับหญิงสาวมากเล่ห์จากตระกูลบาเยิร์น’ ใจจริงแล้วเขาไม่อยากทำเลยสักนิด ชายหนุ่มก็มลงมองใบหน้าของแอนเนตที่ปรากฏออกมาเบื้องหลังผ้าคลุมหน้าเจ้าสาว เธอช่างเป็นสาวงามผมทองที่บอบบางราวกับตุ๊กตา แต่ก็แค่นั้นแหละ เขาไม่มีความต้องการจะประกบจูบเลยสักนิด

ชั่วขณะนั้นเองแอนเนตก็คว้าปกคอเสื้อของชายหนุ่มไว้แล้วดึงเขาลงไปจูบ ความรู้สึกหลังจูบแบบไม่ทันตั้งตัวทำให้รู้สึกจุกจิก แล้วยังได้กลิ่นหอมฟุ้งออกมาจนแทบลึมหายใจ และในขณะที่ริมฝีปากสั่นระริกค่อยๆ ฝล่ะออกไป ใบหน้าราเฟลก็แข็งค้างไปแล้ว

เมื่อครู่...เกิดอะไรขึ้น...

การจูบสาบานเกิดขึ้นเพียงชั่วพริบตาเท่านั้น จากนั้นแอนเนตก็เงยหน้ามองเขาด้วยดวงตาไหวระริก ท่าทางนั้นบอกได้ว่าหญิงสาวเริ่มเสียใจกับสิ่งที่เธอทำลงไป แอนเนตมองราเฟลเพียงแวบเดียวแล้วจึงหลับตาลง สือว่าทุกอย่างจบลงแล้ว

ในขณะที่มองใบหน้าตรงหน้านั้นราเฟลก็เกิดความรู้สึกประหลาดว่าเขาไม่อาจแพ้ให้กับหญิงสาวมากเล่ห์จากตระกูลบาเยิร์นได้ เขาจึงก้มลงโลมเลียริมฝีปากนุ่มนวลของผู้หญิงคนนั้น ดูดกลิ่นความหอมหวานอย่างไม่รู้จักพอ และนั่นทำให้รู้ว่าตัวเองพลาดไปแล้ว

รสจูบของแอนเนตดีชะมัด ให้ตายเถอะ

ปลายลิ้นของเขากลิ้นกินลิ้นเล็กๆ น้อยๆ อย่างไม่รู้จักพอ ไม่ว่าจะป็นตอนที่ดูตลกหรือดูจริงจังอย่างรุนแรง หรือตอนที่หญิงสาวหอบหายใจเพราะตื่นเต็นั่นล้วนทำให้เขาเพลิดเพลินอย่างยิ่ง แน่ใจว่าแอนเน็ตกำลังทำเป็นไร้เดียงสาจริงๆ แต่นั่นแหละคือสิ่งที่ราเฟลชื่นชอบ เขาต้องตั้งใจอย่างเต็มที่เพื่อกลิ้นกินริมฝีปากแสนหวานราวกับน้ำผึ้ง

“เฮือก...”

ของเหลวสีใสราวกับเส้นใยสีเงินเชื่อมอยู่ระหว่างริมฝีปากของทั้งคู่ที่แยกออกจากกันค่อยๆ หายไป สีหน้าของแอนเน็ตราวกับวิญญาณถูกกระชากออกไปแล้ว ใบหน้าที่สงบเสงี่ยมอยู่เสมอกลับแข็งค้าง ดวงตาเบิกกว้างอย่างกับตาของกระต่าย

ตอนที่เขาเห็นสีหน้านั้น รอยยิ้มของราเฟลก็ผุดขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ ตอนแรกชายหนุ่มคิดว่าเธอเป็นผู้หญิงมากเล่ห์奸มองไม่ออกว่าคิดอะไรอยู่ แต่พอดูดี ๆ ก็มีด้านที่น่ารักอยู่เหมือนกัน การจูบกะทันหันนี้กระตุ้นส่วนล่างของเขายังที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ลมหายใจของราเฟลที่รดหน้าผากเจือด้วยเสียงหัวเราะจนทำให้แอนเน็ตรู้สึกจุกจิก ในตอนนั้นเองที่นัยน์ตาสีชมพูถูกลบฟุ้งมาที่เขา

“อา”

ใบหน้าที่ของแอนเน็ตที่ตั้งสติได้แล้วค่อย ๆ กลายเป็นสีแดงก่ำ
ทำบ้าอะไรต่อหน้าแขกเหรื่อ!

แต่จูบของราเฟลก็ทำให้ทุกอย่างจบลงด้วยดี แอนเน็ตวางใจจนไม่ได้คิดถึงคำคืนที่กำลังจะมาถึง เพราะจูบลึกๆ เมื่อครู่ทำให้แก้มร้อนวูบยิ่งกว่าเดิม หญิงสาวจึงต้องพยายามสงบใจลง แต่ทว่ายิ่งพยายามมากเท่าไรกลับทำให้พวกแก้มยิ่งร้อนมากขึ้นเท่านั้น

แม้ว่าผู้คนรอบข้างจะส่งเสียงหัวเราะเจ้าสาวที่กำลังหน้าแดงจนทำให้เธออายแทบทนไม่ไหว ในที่สุดแอนเน็ตก็ล้มเลิกการเชิดหน้าแล้วเอาแต่

ซ่อนใบหน่าอยู่ข้างหลังช่อดอกไม้ที่ต้นกำลังถืออยู่แทน ราเฟลซึ่งมองเธอที่กำลังตื่นนอนอยู่ต่อหน้าตัวเองอย่างเอาเป็นเอาตายกลับรู้สึกว้าวุ่นใจที่เห็นเธอหน้ารักขึ้นมา ท่าทางของหญิงสาวชวนให้นึกถึงกระต่ายที่กำลังซุกหูหนี

คิดว่าเป็นผู้หญิงเงียบ ๆ เหมือนตุ๊กตาชะเอมก็พอ ดูแบบนี้ก็ต่างไปจากที่คิดเอาไว้

ในตอนที่เรามองเห็นใบหูสีแดงกำระหว่างเส้นผมสีบลอนด์ทองซึ่งถูกจัดแต่งอย่างงดงามก็หลุดหัวเราะออกมา

“ฮา ๆ!”

ราเฟลที่หัวเราะออกมาเสียงดังคว่ำไหล่ของหญิงสาวซึ่งกำลังทำเป็นเขินอายเข้ามาใกล้

แอนเน็ตพยายามขนาดนี้แล้วเขาก็ต้องพยายามเล่นไปตามจังหวะของเธอให้ได้

นั่นก็เพราะที่นี่มีสายตาหลายคู่กำลังจ้องมองอยู่ แอนเน็ตรู้สึกถึงเสียงหัวเราะได้จากการที่ไหล่ของเธอเพียงอยู่บนหน้าอกของเขา หญิงสาวรู้สึกอับอายยิ่งกว่าเดิมจนไม่อาจเงยหน้าขึ้นได้อีก และทำได้แค่เดินตามชายหนุ่มออกจากพิธีแต่งงานไปที่ละก้าว

เพราะฉากจบอันดูดีดีทำให้บรรยากาศของพิธีแต่งงานดูร้อนแรงขึ้น เขารับเชิญก็ไม่เหมือนกับในชีวิตที่แล้ว ครั้งนี้มีแต่คำอวยพรว่าแอนเน็ตกับราเฟลช่างเป็นคู่ที่เหมาะสมกัน งานแต่งของพวกเขาไม่เหมือนงานทั่วไปจนทำให้เป็นที่ประหลาดใจกันมาก ดังนั้นบรรยากาศในงานเลี้ยงฉลองจึงเต็มไปด้วยความปรองดองตลอดทั้งงาน

ด้วยเหตุนี้พิธีแต่งงานครั้งที่สองของแอนเน็ตจึงลุล่วงไปด้วยดี แนนอนว่าอัลลामันด์บิดาของเธอยอมไม่พอใจอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้มีเรื่องวิวาทกับราเฟลผู้เป็นลูกเขยเลย ทุกอย่างน่าจะผ่านไปได้ด้วยดีแล้วละนะ

แต่ยังเหลือพิธีการสำคัญอีกอย่าง นั่นก็คือ ‘การเข้าหอ’ ครั้งแรกระหว่าง

เจ้าบ่าวกับเจ้าสาว

เมื่อไรราเฟลจะมานะ

แอนเน็ตขี้ดวงตาปิ๊ดปรือ เพราะเธอต้องตื่นตั้งแต่รุ่งสางเพื่อเข้าพิธีแต่งงานจนทำให้ร่างกายเหนื่อยล้ามาก เมื่อได้มาแช่น้ำอุ่นๆ จึงรู้สึกง่วงขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ ในที่สุดหญิงสาวก็ตัดสินใจพองหลังกับหัวเตียงนอนและเริ่มหลับหงก

เวลาผ่านไปนานเท่าไรแล้วนะ อยู่ดี ๆ เธอก็ได้ยินเสียงประตูเปิดออก ราเฟลซึ่งสวมเพียงเสื้อคลุมเดินหิ้วๆ เข้ามาภายในห้อง ผมสีดำที่ยังเปียกชื้นกับແຂງออกແຂງซ่างดูยั่ววนภายใต้แสงไฟ ดวงตาสีน้ำเงินของเขาจ้องมายังแอนเน็ตราวกับผู้ล่าที่เจอเหยื่อ

“ยังไม่นอนสินะ”

เพราะราเฟลนั้นตัวสูงและมีรูปร่างดีมาก เพียงแค่เขาก้าวเข้ามาภายในก็ทำให้ห้องนอนดูคับแคบขึ้นมา ชายหนุ่มที่แทบจะเปลือยเปล่าให้ความรู้สึกน่าเกรงขามราวกับเสือดำตัวใหญ่ แอนเน็ตรู้สึกได้ถึงควมน่าเกรงขามอันไร้ที่มานั้นพร้อมกับลุกขึ้นจากเตียงนอน เธอหลบสายตาอย่างแสบเนียนแล้วเอ่ยปากขึ้น

“ค่ะ ฉันกำลังรอคุณอยู่”

แววตาของเขาเข้มขึ้นเมื่อได้ฟังคำตอบแสนซื่อจนน่าประหลาดของแอนเน็ต ถึงจะเป็นคำตอบที่ไม่ได้พิเศษอะไร แต่กลับปลุกเร้าความรู้สึกได้อย่างประหลาด ภายในห้องนอนอันเงียบบังนสิ่งที่ก่อตัวขึ้นมาระหว่างทั้งคู่คือความรู้สึกตึงเครียด โชคดีที่ฝ่ายที่เอ่ยปากพูดเพื่อทำลายบรรยากาศแปลกๆ ก่อนคือราเฟล

“มานี่มา มาตี้มเหล่ากันสักแก้ว”

แอนเน็ตกะพริบตาเมื่อได้ฟังข้อเสนออย่างไว้ที่มา ร่างบางค่อยๆ เดินเข้าไปหาเขา เนื่องจากวันนี้พีธีแต่งงานสิ้นสุดลงได้ด้วยดีเลยทำให้ท่าทางของราเฟลแตกต่างไปจากชาติก่อน

เขาในชีวิตที่แล้วไม่แม้แต่จะพูดเรื่องเหล่านี้มาด้วยซ้ำ ราเฟลที่เมาเต็มทีคนนั้นได้แต่บังคับเอาแต่ใจตัวเอง...อย่าดีกว่า ไม่จำเป็นต้องคิดถึง ความทรงจำอันแสนเจ็บปวดนั้นสักหน่อย

หญิงสาวนั่งลงตรงหน้าเขาอย่างเยือกเย็น ราเฟลเหวุดเต็มเหล้าลงในแก้วของเธอ ของเหลวสีทองส่งกลิ่นฉุนแรง นี่เป็นเหล้าชั้นหนึ่งที่ชายหนุ่มชอบดื่ม เขาเทเหล้าลงไปประมาณครึ่งแก้วและใช้สายตามองเธอราวกับกำลังสำรวจ

“แค่เหล้าคงจะดื่มเป็นลิณะ”

แอนเน็ตนั้นไม่ชอบดื่มเหล้าซึ่งแตกต่างกับอีกฝ่าย ทว่าก็เป็นโอกาสจากราเฟลที่เธอตั้งตารอแท้ๆ เธอเลยไม่ยอมทำลายบรรยากาศนี้ลง หญิงสาวยกแก้วเหล้าที่สั้นไหวนเบาๆ ขึ้นดื่มตามที่เขาต้องการจนรู้สึกร้อนวาบไปทั้งลำคอราวกับถูกไฟเผา

ราเฟลยังคงใช้สายตาจับจ้องแอนเน็ตที่ดื่มเหล้าจนหมด ดวงตาสีน้ำเงินจ้องไปยังใบหน้าเล็กกับสายตาอ่อนโยนของหญิงสาว ไล่ลงมาช้าๆ จนถึงพวงแก้มแดงระเรื่อ จนสุดท้ายสายตาก็มาหยุดอยู่ที่ริมฝีปากอวบอิมราวกับดอกกุหลาบของเธอ

ชั่วขณะนั้นชายหนุ่มกลับขมวดคิ้วได้รูป นัยน์ตาสีน้ำเงินเต็มไปด้วยความเย็นชา ราเฟลไม่พอใจที่ตนรู้สึกได้ถึงเสน่ห์อันเย้ายวนบางอย่างจากแอนเน็ต เพราะเขาดันเกิดความรู้สึกตื่นตัวกับหญิงสาวจากตระกูลบาเยิร์นที่ดูหมิ่นว่าตนเองเป็นเพียงลูกนอกสมรส

แอนเน็ตยังไม่รู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงของชายหนุ่ม เธอวางแก้วลงและลูบแก้มของตน พอมองไปที่ราเฟลก็สะดุ้งเฮือก

ทำไมมองฉันด้วยสายตาแบบนี้ล่ะ

แอนเน็ตที่เคยผ่านชีวิตแต่งงานกับราเฟลมาแล้วชาติหนึ่ง มองเพียงแค่ว่าครู่เดียวก็รับรู้ได้ ถึงจะไม่รู้เหตุผลก็จริง แต่ตอนนี้เขาต้องกำลังไม่พอใจอย่างแน่นอน หรือว่าจะไม่ใช่ เพราะตอนที่สบตากันชายหนุ่มก็เอ่ยปากพร้อมกับรอยยิ้มนำกลั้ว

“เอาละ ตอนนี้เหล้าก็ดื่มแล้ว เรามาพูดกันตรงๆ ดีกว่า”

“คะ? หมายความว่า...”

ในขณะที่หญิงสาวผู้เริ่มรู้สึกถึงกลางร้ายพยายามตอบกลับอย่างใจเย็น ราเฟลก็ยื่นหน้าเข้ามาใกล้พร้อมกับกระซิบด้วยน้ำเสียงร้ายกาจด้วยต้องการให้เธอเจ็บปวด

“เธอยังหวังว่าจะได้เป็นพระชายารัชทายาทอยู่อีกกันหรือ”

เพียงพริบตาเดียวบรรยากาศก็กลายเป็นเย็นยะเยือก

นี่คือเรื่องเข้าใจผิดที่แอนเน็ตรู้เป็นอย่างดี หญิงสาวถูกกล่าวหาว่าเป็นพวกใจชั่วเจ้าเล่ห์เพื่อให้ได้เป็นพระชายาในองค์รัชทายาท ชีวิตก่อนเองก็เหมือนกัน ราเฟลเชื่อเรื่องนี้ และมันก็เป็นสาเหตุหลักที่ทำให้ช่วงที่ทั้งคู่แต่งงานกันใหม่ๆ มีแต่การทะเลาะและน้ำตา

ที่จริงแล้วเรื่องนี้เธอจำได้แค่ร่างๆ เท่านั้นเองนะ

แอนเน็ตที่ย้อนเวลากลับมานั้นไม่ใส่ใจเรื่องการสู้ของลั้มเหลวครั้งก่อนเลย แม้แต่หน้าขององค์รัชทายาทลุดวิกที่เคยบอกว่าจะแต่งงานกันก็เหลือเพียงเงาจางๆ เท่านั้น ถึงตอนนี้พอลองมาคิดดูแล้วการไม่ได้เป็นพระชายารัชทายาทน่าจะเป็นโชคดีเสียมากกว่า

ว่าความเสียดายเพียงเรื่องเดียวของแอนเน็ต ก็คือในชาติที่แล้ว แม้กระทั่งก่อนตายเธอก็ไม่สามารถพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตัวเองเพื่อลบล้างข้อกล่าวหาของตนได้ ถึงแม้ว่าหญิงสาวจะไม่สนใจตำแหน่งพระชายารัชทายาทก็ตาม แต่สักวันหนึ่งเธอต้องหาทางสลัดเรื่องนี้ออกไปให้ได้ เธอจะไม่ยอม

อดทนถูกบังคับให้ต้องรับข้อกล่าวหาต่อไปเรื่อยๆ เช่นนี้

ดวงตาสีน้ำเงินที่กำลังมองเธอ นั้นเย็นเยียบจนแอนเน็ตที่เห็นทำได้แค่กลั้นหายใจ ถึงจะรู้ว่าเป็นการกระทำที่ไร้ความหมาย แต่ในชาติที่แล้วเธอก็พยายามแก้ต่างให้กับตนเองเป็นร้อยครั้ง

“นั่นเป็นเรื่องเข้าใจผิดค่ะ ราเฟล ฉันไม่เคยทำเรื่องแบบนั้นเลย มีคนใส่ร้ายฉันค่ะ”

“ใส่ร้าย? น่าขำนะ เรื่องราวออกจะชัดเจนว่าคนที่อยากเป็นพระชายารัชทายาทเสียขนาดนั้น สุดท้ายกลับต้องแต่งงานกับคนอย่างฉัน เธอคงจะผิดหวังมากสินะ”

ความพยายามโต้แย้งอย่างสุดกำลังของแอนเน็ตโดนปิดตายตั้งแต่เริ่มต้นเลยทีเดียว สายตาของราเฟลที่กำลังมองเธออยู่นั้นมีแต่ความไม่ประสงคดียิ่ง ทำให้หญิงสาวได้แต่ปิดปากแน่นเพราะโดนดูหมิ่น สีหน้าของสามีแสดงออกว่าเขาปักใจเชื่อไปแล้วว่าชาวที่ตนได้ยินมานั้นเป็นเรื่องจริงก็เหมือนกับเมื่อห้าปีก่อน

“...ถ้าคุณพูดแบบนั้นละก็ ฉันเองก็ไม่อยากจะพูดอะไรอีก วันนี้ดีกแล้วค่ะ ยังไงรีบพักผ่อนแล้วค่อยคุยต่อพรุ่งนี้แล้วกันนะคะ”

แอนเน็ตรู้สึกเหนื่อยเลยไม่อยากจะมานั่งทะเลาะกับเขาอีก เธอมักจะลุกออกจากที่นั่งเวลาที่ราเฟลทำตัวแยะๆ แบบนี้เป็นประจำ อย่างไรก็ตาม เวลาที่ชายหนุ่มพูดแบบนี้ ไม่ว่าจะพูดอะไรต่อก็ไม่มีประโยชน์ทั้งนั้น ยิ่งพูดมากเท่าไรเขาก็ยิ่งหาเรื่องจับผิดมากเท่านั้น แถมเธอยังต้องฟังคำตำหนิอยู่ตลอด คงจะดีกว่าถ้าหากเธอหลีกเลี่ยงไปก่อนที่เรื่องราวจะบานปลายจนต้องมาทะเลาะกัน

แต่เพราะนี่ยังเป็นช่วงแรกของการแต่งงาน ราเฟลที่มีแต่เจตนาร้ายจึงไม่ยอมปล่อยให้เธอไปพักผ่อน เขาใช้มือใหญ่รวบข้อมือของหญิงสาวแล้วดึงเข้ามาเหมือนกับที่ทำในพิธีแต่งงาน

“คืนแรกของการแต่งงานแท้ๆ เธอจะไปไหน อย่าทำให้ฉันผิดหวังลิแอนเนต”

แอนเนตที่มีรูปร่างผอมบางไม่ใช่คู่ต่อสู้ด้านพลังกำลังกับราเฟลซึ่งมีร่างกายกำยำเลยสักนิด หญิงสาวถูกมือใหญ่ดึงจนเสียวหลัก ผมลีบลอนด์ทองที่บรรดาสาวใช้ใช้เวลานานเพื่อทำให้เงาสวยหลุดลุ่ยออกมา ทำให้ชายหนุ่มที่ยึดมืออยู่ได้โอกาสไล่ปลายนิ้วกับเส้นผมของเธออย่างนุ่มนวล

ความรู้สึกที่เกิดจากสัมผัสของมือใหญ่และร้อนของชายหนุ่มซึ่งไต่ผ่านเส้นผมไปตามแนวใบหูนั้นช่างชัดเจนเป็นอย่างมาก แอนเนตสะดุ้งเฮือกในขณะที่หันหลังกลับไปมองและพยายามเบี่ยงตัวหลบมือของราเฟล คราวนี้เขาจึงจับใบหูแดงมพร้อมออกแรงเพื่อดึงให้หญิงสาวหันมามองตน

“ฮู้ว เธอหลบเลียงบ่อยๆ แบบนี้ทำเหมือนฉันเป็นผู้ร้ายเลยนะทำไม หรือเพราะว่าฉันไม่ใช่ของค์รัชทายาท? ชนชั้นสูงอย่างบาเยิร์นแค่มองพวกลูกนอกสมรสอย่างฉันก็คงรู้สึกอยากจะทำอะไรแล้วสินะ?”

แม้เสียงของราเฟลจะนุ่มนวล ทว่าประโยคที่พูดออกมากลับกลายเป็นหนามแหลมคอยทิ่มแทงจนทำให้ชนลุกชัน เขาต้องตั้งใจหาเรื่องชวนทะเลาะแน่ๆ บางครั้งชายหนุ่มก็พกความโกรธที่ไม่อาจเข้าใจได้เช่นวันนี้เพื่อเอามาทะเลาะกับแอนเนต ถ้าเป็นเมื่อก่อนหญิงสาวก็คงทนไม่ได้จนต้องเถียงกลับแล้วคงทะเลาะกันไปจนกว่าจะเถียงกันต่อไปไม่ไหวแน่ๆ

แต่แอนเนตที่ย้อนเวลากลับมานั้นกลับไม่โกรธแม้แต่น้อย เพราะเธอเมื่อสงครามที่สิ้นเปลืองน้ำลายแบบนี้มาตั้งแต่ชาติก่อนแล้ว แม้หญิงสาวจะเจ็บปวดกับคำพูดของราเฟล แต่เธอเองก็ไม่ต้องการจะทำให้อีกฝ่ายเจ็บปวดด้วยเช่นกัน ดังนั้นคราวนี้คงถึงเวลาที่ต้องใช้วิธีที่หลักแหลมกว่า

“ขอมือหน่อยสิคะราเฟล นะคะ”

แม้ว่าเธอจะรู้สึกเจ็บบริเวณคางและแก้มที่ถูกเขาจับไว้ แต่แทนที่จะแสดงความโกรธออกไป แอนเนตกลับตบหลังมือของราเฟลซึ่งกำลังจับ

แก้มของตนเบาๆ จากนั้นก็พูดขอร้องด้วยน้ำเสียงสงบ ชายหนุ่มผู้เก่งเรื่อง การจับผิดก็ผ่อนแรงมือที่จับไว้ลงอย่างเห็นได้ชัด

แน่นอนว่าคนอย่างราเฟลนั้นไม่มีทางปล่อยมือที่กำลังจับใบหน้าของ หญิงสาวไปง่าย ๆ เพราะสายตาที่แฝงไปด้วยความเกลียดชังยังคงยืมแทง เข้ามาราวกับปลายเข็มแหลมคม เขาเกลียดชังองค์รัชทายาทลูตวิกที่เป็น พี่น้องคนละแม่ และยังเกลียดชังแอนเนตที่เคยอยากจะแต่งงานกับลูตวิก มากขึ้นไปอีก

แต่แอนเนตกลับไม่กลัว เพราะไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ราเฟลไม่เคยทำร้าย เธอเลยสักครั้งตั้งแต่เมื่อชาติก่อน ตอนนี้นางหญิงสาวไม่เหมือนเมื่อก่อนแล้ว เลยตั้งใจจะลองทำอะไรฉลาด ๆ ดูเช่นคราวนี้

โชคดีที่เธอรู้ดีว่าจะต้องใช้วิธีไหนถึงจะควบคุมราเฟลได้

“ปล่อยเถอะค่ะ ราเฟล ฉันเจ็บจริง ๆ นะคะ”

แอนเนตแกล้งทำตัวน่าสงสารโดยการกระตุกริมฝีปากให้สั่นน้อย ๆ และเพราะการสั่นไหวนี้ก็ส่งไปยังมือของเขาที่กำลังจับแก้มของเธออยู่ จนรู้สึกได้ นั่นทำให้ราเฟลสะดุ้งจนเผลอผ่อนแรงและค่อย ๆ ปล่อยมือ ที่กำลังจับใบหน้าของหญิงสาวออก

เจ็บจริง ๆ นั้นหรือ

ราเฟลยังคงหวาดระแวงกับพฤติกรรมของแอนเนตที่เหมือนกับ สุนัขจิ้งจอก สายตาของเขาไล่ไปตามแนวทางเรื่อยลงมาจนถึงลำคอบอบบาง

แน่นอนว่าชายหนุ่มต้องกังวล นั่นเพราะภรรยาของเขาช่างตัวเล็ก บอบบางไปหมดทุกส่วน ฝ่ามือเรียวยาวเล็กราวกับตุ๊กตา ดวงหน้าตัวเอง ก็เช่นเดียวกัน นี่เลยทำให้การเผชิญหน้าระหว่างราเฟลกับผู้หญิงคนนี้ ค่อนข้างลำบาก เพราะถึงแม้ว่าจะยังมีมือแล้วก็ตาม แต่แรงจับจากมือหยาบ ของเขาที่เกิดจากการใช้ดาบก็มากพอที่จะทำให้หญิงสาวบาดเจ็บได้แล้ว ท้ายที่สุดแล้วแม้ว่าเขาจะยังคงมีสีหน้าสงสัย แต่ก็ทำอะไรไม่ได้นอกจาก